

В моїй душі —
Уїтмен і Стріндберг.
Русокосою оточила.
Я взнав, що вона любить буйність і вітер —
Жить мені, взнав, далі несила, несила.

Очі мої
Знов опромінює сутінь фоном безбарвним.
Завтра. Не буду я завтра бачить її.
Може так хочу. Може так треба.
Бо в грудні я бавлюся травнем.

На душу свою я насунув фіранки.
Тиху лампадку свічу у кутку.
Вечора хочу! А в серці все ранки —
Ранки і ранки в моїм затишку.

Куди я подінусь від улиці звуків?
Куди заховаюсь од сурм і сирен?
В кімнаті — газелі, романси, мазурки, —
І я, і вона — не оден, не оден!

В душі моїй холод. Зневага. Стріндберг.
Усе найсвятіше злилось у канкан.
І зорі, і люди — весь світ в мені вимер,
І я погасаю від танучих ран.

8. XI. 1916. Владивосток

Уїтмен Уолт (1819—1892) — американський поет, звеличував красу і силу людини.
Стріндберг Ю.-А. (1849—1912) — шведський письменник; послідовник неоромантизму та імпресіонізму.

[З книги «П'єро кохає»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).